

טל גנט

לאה ענבל-דור

שבתאי מג'ר

*

תרנגולת באמצע העיר,
כפנה נסתרת בסמטה, חמניה מבצבצת -
ודאי נחלמה ברגשותיו של מישהו -
הקיץ כבר כאן
דורך במקומו
משליט סדר של חם
החיים ממשיכים כרגיל.

*

במחשבה לאחור
אני מכינה שהחורף
היה מאז ומתמיד תקופת
מעבר:
נעלי הבית סמלו
בגרות. ולמרות שמדי
שנה כף הרגל התארכה
וגדלה, תמיד סמל
ילדות הטבע על גבה
כאות לקיץ
שבכל זאת,
עדיין,
נשארת
קטנה.

זרה

בבואתי עלי פוסחת,
דבר חדש
כבר,
לא פנים אל פנים,
מהצהר, מעט.
לאחור,
אל מאחורי הגן.
מתק הסתרים של מבטינו,
לא עוד.
כאלו נמצאת, אינני,
לא קימת כבר.
עורת דבקותי -
לארועי החיים,
פרושיה השנונים לי
כה יחסר,
רוקעת ברגלי:
הלא אני הייתי זאת,
ואת,
השתקפות ענדה,
לקיים גבולות שלעברם, אין -
אינה כבר ערבה,
להבין את הצפן הבוגדני,
אינה כבר כתבת,
יש אפוא עולם כזה,
למרותי אינה סרה,
אצהה, אך לא כלום,
דבר לעד לא יקרה.

ושקט פתאום

ושקט פתאום.
בכי שבוך
ומשטמה אפרה למרחק.
צפוד מנפנפת
מנגד חרבות
עשן ריחות
אל תוך הסדקים.
מתחת קברים
מעל מחפשים אדמה
ותשובה בגרוך נחר
וידים פצועות.
שקט עולה וכובש
נדרים של צדק, שוין
ואחזה

יוכל חייל

יוכל חייל שזה עתה אתמול
ובשבוע שעבר פחד במלוא חושיו
לשמור ולהגן עלינו כאן אצלנו
בשכונה מפני קולנויות?
יוכל חייל לזכור שבימים מתוך הכפור
שאחו בעצמותיו, שהשכנים המנמסים
נתונים לחסדיו?
יוכל חייל גבור לשכח
ולמלא חלומותיו באור
כמו לפני המלחמה
כשהבטיח בלבו שיחזור?

לאה ענבל דור | שוליה נודד

טלי גנט
רישום באמצעות האור

שבחאי מג'ר
מפריד דבר מדבר